

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4

**Factors Affecting the Fourth Year English for International
Communication Students' Anxieties in Speaking English**

เจนจิรา ชัยปาน
ทรายขวัญ พรหมแก้ว
สิทธิ ศรีนาค

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พ.ศ.2556

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4

**Factors Affecting the Fourth Year English for International
Communication Students' Anxieties in Speaking English**

เจนจิรา ชัยปาน
ทรายขวัญ พรหมแก้ว
สิทธิ ศรีนาค

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พ.ศ.2556

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
คณะศิลปศาสตร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4
Factors Affecting the Fourth Year English for International
Communication Students' Anxieties in Speaking English

ชื่อผู้วิจัย เจนจิรา ชัยปาน ทราขวัญ พรหมแก้ว และ สิทธิ ศรีนาค

หลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

ได้รับการพิจารณาเห็นชอบ และอนุญาต โดยคณะกรรมการ

.....ประธานกรรมการ
(นางถนอมศรี เจนวิถีสุข)

.....กรรมการ
(ศศ.ดร.กัณฑ์ริน รักษ์สาคร)

.....กรรมการ
(นายเมธัส พานิช)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(นางสาวกิตติยา พิศุทธางกูร)

.....
(นางถนอมศรี เจนวิถีสุข)

คณบดี

กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์กิตติยา พิศุทธางกูร อาจารย์ที่ปรึกษา และ คณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำตรวจสอบ ตลอดจนได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

ขอขอบคุณอาจารย์ถนอมศรี เจนวิถีสุข คณบดี คณะศิลปศาสตร์ และคณาจารย์สาขา ภาษาอังกฤษต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะในการศึกษาตลอดระยะเวลาการศึกษาใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ขอขอบคุณอาจารย์ Neil C. Cuthbertson ที่สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบความถูกต้องของ ภาษาอังกฤษ ตลอดจนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยขอมอบแต่บิดา มารดาและครู อาจารย์ ที่ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ทำให้ภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

เจนจิรา ชัยปาน
ทรายขวัญ พรหมแก้ว
สิทธิ ศรีนาค
ผู้วิจัย

บทคัดย่อ

ชื่อภาคนิพนธ์ : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4

โดย : เจนจิรา ชัยปาน
ทรายขวัญ พรหมแก้ว
สิทธิ ศรีนาค

หลักสูตรสาขาวิชา : ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขา : ภาษาดังประเทศ
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์กิตติยา พิศุทธางกูร
ปีการศึกษา : 2556

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลจากการศึกษาพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$)

2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาดังประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง

Abstract

Title : Factors Affecting the Fourth Year English for International Communication Students' Anxieties in Speaking English

By : JenjiraChaiparn, SaikwanPromkaew and SidtiSeenak

Degree : Bachelor's Degree

Program : English for International Communication Department : Foreign Languages

Advisor : Ms. KittiyaPisutthangkoon

Academic Year : 2013

This research aimed to study factors affecting speaking English anxieties and to study the level of speaking English anxieties of students studying in the English for International Communication (EIC) program. The population was 78 fourth year students studying in the EIC program. The instrument used for data collection was a three sectioned questionnaire. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation.

The findings of the study indicate that:

1. Factors affecting anxiety in the English-speaking of 4th year students studying in English for International Communication program indicate that students have anxieties if they do not pass English speaking courses is at a high level ($\bar{x} = 4.04$).
2. Levels of anxiety in the English-speaking of fourth year students is at a high level too.

Keywords: Factors, speaking English, anxiety

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
1.6 นิยามศัพท์	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล	
2.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล	5
2.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล	7
2.1.3 สาเหตุของความวิตกกังวล	8
2.1.4 ลักษณะของความวิตกกังวล	9
2.1.5 ระดับความวิตกกังวล	10
2.1.6 ผลของความวิตกกังวล	11
2.1.7 ทฤษฎีของความวิตกกังวล	12
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	
2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	13
2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	18

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
3.2 เครื่องมือในการวิจัย	28
3.3 วิธีสร้างเครื่องมือ	28
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	29
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	29
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	31
4.2 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	38
5.2 สมมติฐานของการวิจัย	38
5.3 วิธีการดำเนินการวิจัย	38
5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	38
5.5 การสร้างเครื่องมือวิจัย	39
5.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล	41
ข้อเสนอแนะ	
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	45
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	45
บรรณานุกรม	46
ภาคผนวก	52
ประวัติผู้วิจัย	59

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ	32
4.2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ	32
4.3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชา การพูดภาษาอังกฤษ	33
4.4 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามบุคลิกภาพ	33
4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของความคิดเห็นระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	34

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไร้ขีดจำกัดภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ ดังนั้นการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศในโลกจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่างๆมาเป็นเวลานานเพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟังการพูดการอ่านและการเขียน

หลังจากที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศโครงการ English Speaking Year 2012 หลายคนเริ่มให้ความสำคัญกับการเรียนภาษากันมากขึ้น เพราะภาษาถือเป็นบันไดที่จะทำให้เราก้าวสู่ความสำเร็จและเป็นประตูเชื่อมออกไปสู่ต่างประเทศได้โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งได้กลายเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียนทุกประเทศ รวมถึงประเทศไทยต้องพร้อมรับการเข้ามาของประชาคมอาเซียนในปี 2558 ซึ่งนักศึกษาที่กำลังเข้าศึกษาในปี 2555 นี้จะต้องเตรียมความพร้อมเรื่องภาษาเพราะเมื่อจบออกไปจะต้องเผชิญกับการแข่งขันที่สูงขึ้นเนื่องจากตลาดงานไม่ได้ปิดกันแค่ในประเทศอีกต่อไป (<http://www.emn.co.th>)

ความรู้สึกรวิตกกังวลความประหม่าเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งความรู้สึกรวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียนด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยนักศึกษาเหล่านี้จะสำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้กับภาครัฐและส่วนต่างๆของประเทศในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน

2. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ
2. ได้ทราบปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ
3. เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการจัดการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ให้กับนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ด้านเนื้อหา: ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขา ภาษาต่างประเทศ แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบบกับความวิตกกังวลใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล 2) ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

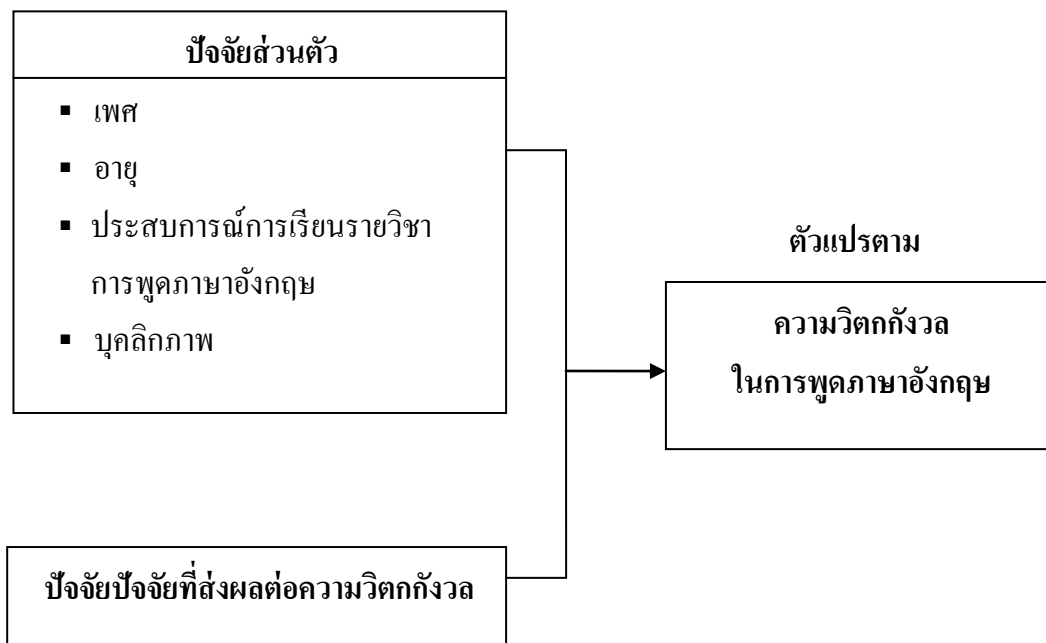
ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศจำนวน 78 คน

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ บุคลิกภาพ และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล

ตัวแปรตาม คือ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

1.6 นิยามศัพท์

ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความกระวนกระวายใจไม่สบายใจ ไม่มั่นใจ หวาดระแวง สับสน ตื่นเต้น ประหม่า อาย เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 78 คน

ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การศึกษาวิชาการ สื่อสาร ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมนังคคีรัวิชัย

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะอันเป็นของจำเพาะแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงออกทางท่าทาง ความรู้สึนึกคิด ความเฉลียวฉลาด ตลอดจนกิริยามารยาท ลักษณะนิสัย และอุปนิสัย ปัจจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล หมายถึง เหตุการณ์ต่างๆ สภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อ อารมณ์ความรู้สึกด้านลบในความมั่นใจของตนเองต่อการพูดภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 ตอนดังนี้

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล

- 2.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล
- 2.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล
- 2.1.3 สาเหตุของความวิตกกังวล
- 2.1.4 ลักษณะของความวิตกกังวล
- 2.1.5 ระดับความวิตกกังวล
- 2.1.6 ผลของความวิตกกังวล
- 2.1.7 ทฤษฎีของความวิตกกังวล

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

- 2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล

2.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “To Strangle” หมายถึง การบีบรัด บีบบังคับ และมาจากภาษาลาตินว่าความคับแค้นหรือบีบรัด ความวิตกกังวลมีหลากหลายความหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อชีวิตของมนุษย์ โดยทั่วไปแล้ว ความวิตกกังวล หมายถึง สภาพอารมณ์ตึงเครียด ไม่มีความสุข หวั่นต่อเหตุการณ์ต่างๆ โดยลักษณะที่แสดงออกประกอบด้วย กระวนกระวายใจ กลุ่มใจ เกร็งเครียด ขาดความมั่นใจ หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน ขาดสมาธิ อารมณ์เสีย ตื่นเต้นนอนไม่หลับ และคาดการณ์ล่วงหน้าในทางลบ และนักวิชาการให้คำจำกัดความวิตกกังวลไว้ดังนี้

คอร์ซิม (Corsim, 1999 : 58) ความวิตกกังวล เป็นอารมณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ เช่น ความตึงเครียด ความกลัว ความไม่เข้าใจ ความสับสน ความกลัว คือ การตอบสนองที่ชัดเจน และเป็นการแสดงออกถึงอันตรายในปัจจุบัน ความฟุ้งซ่านปกติจะตอบสนองต่อสิ่งที่ไม่รู้ซึ่งอาจจะ เป็นส่วนหนึ่งของ

ความสับสนภายใน เป็นความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยหรือได้รับสิ่งที่ถูกห้ามในสิ่งที่ไม่พอใจ ความกลัว และความฟุ้งซ่าน ทั้งสองคำนี้ใช้กับสิ่งที่ขับเคลื่อนในร่างกาย เมื่อพบกับ สิ่งที่ตกใจ และกล้ำเนื้อก็จะเกิดความตึงเครียด การหายใจถี่ขึ้น หัวใจเต้นแรงและเร็ว

ประสาธ อิศรปริดา (2531 : 45) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือจะมีภัยอันตราย ใด ๆ เกิดขึ้นแก่ตน ความวิตกกังวลต่างจากความกลัวตรงที่ว่า ความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก ความนึกคิดภายในตนเอง (Subjective Danger) ส่วนความกลัวเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอก (Objective Danger)

ลักขณา สิริวัฒน์ (2545 : 70) ได้กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวสอบ เรียน ต่อมหาวิทยาลัยไม่ได้ กลัวสอบตก กลัวเรียนจบออกมาแล้วไม่มีงานทำ ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบอาจเกิดขึ้น ได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ สภาพสังคมเศรษฐกิจ

เฮลส์และเฮลส์ (2546 : 122) อธิบายว่าความวิตกกังวลหรือโรควิตกกังวล (Anxiety disorders) เป็นโรคที่พบบ่อยในทาง จิตเวช โรควิตกกังวลอาจประกอบด้วยช่วงของความกลัวที่จู่ ๆ ก็เกิดขึ้นทันทีทันใด เรียกว่า การแพนิก (Panic attacks) ความกลัวที่ผิดปกติต่อบางสิ่งหรือบางสถานการณ์ (Phobias) ความวิตกกังวลต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการแสดง (Social phobia) หรือความ วิตกกังวลที่เรื้อรังอย่าง โรควิตกกังวลทั่วไป (Generalized Anxiety Disorder หรือ GAD)โรควิตกกังวลเหล่านี้ก่อให้เกิดอาการ ได้ทั้งทางกายและทางจิตใจ หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความวิตกกังวล หมายถึง อารมณ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีสาเหตุมาจากความกลัว และความไม่มั่นใจในตนเอง อีกทั้งยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยในทางจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุปสรรคต่อการสื่อสารและส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้ขาดหายไป

อุบล นิวัติชัย (2531 : 111) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวล หมายถึง ประสบการณ์ ส่วนหนึ่งของบุคคลที่คนเราทุกคนเคยรู้จักและคุ้นเคย ความวิตกกังวล เปรียบเสมือนสัญญาณเตือนมิให้ความไม่สมดุลเกิดขึ้นในจิตใจและอารมณ์ จำเป็นต้องปรับอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ความสมดุลที่เสียไปฟื้นคืนสภาพ

สมภพ เรื่องตระกูล (2533 : 21) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง อาการของผู้ที่มีความรู้สึกกลัวหรือรู้สึกใจคอไม่สบาย วิตกกังวล ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวไม่ปรากฏสาเหตุ หรืออาจมีไม่สมเหตุผล รวมถึงมีอาการทางกายร่วมด้วย ซึ่งอาการกายส่วนใหญ่เป็นอาการทางระบบประสาทอัตโนมัติ เช่น ใจสั่น หน้ามืด วิงเวียน แน่นหน้าอก และหายใจไม่สะดวก

ลูวีไล เรียงวัฒนธรรม. 2532:17 (อ้างอิง Freud) กล่าวถึง ความวิตกกังวลว่าเป็นประสบการณ์ที่ไม่สุขสบายส่วนบุคคล มีลักษณะหวาดหวั่น ตึงเครียดโดยไม่มีสาเหตุแน่ชัด เกี่ยวข้องกับการรับรู้ภาพพจน์ของตนเอง และการทำงานของจิตไร้สำนึก

นวลพรรณ นิยมคำ (2541 : 50) กล่าวว่า ความวิตกกังวล “Anxiety” มาจาก ภาษาลาติน “Anxius” แปลว่า หายใจไม่ออก อึดอัด ดังนั้น “Anxiety” จึงหมายถึง ความรู้สึก อึดอัด เป็นภาวะที่ไม่สบายใจ

กล่าวโดยสรุป ความวิตกกังวล หมายถึง อารมณ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีสาเหตุมาจาก ความกลัวและความไม่มั่นใจในตนเองมีลักษณะหวาดหวั่นและตึงเครียดโดยไม่มีสาเหตุหรือมี สาเหตุที่ไม่สมเหตุผล ส่งผลให้เกิดอาการตอบสนองความกลัวนั้นทั้งทางกายและทางจิตใจ ความรู้สึกที่ไม่สบายใจ หรือ ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ว่าจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับตนเองทั้งทางบวกและลบ ซึ่งบางทีสิ่งนั้นอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นนั้นมักมีการแสดงออกทั้งทางร่างกายและอารมณ์

2.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

Brown (1994 : 141-142) ได้จัดประเภทความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทต่างกัันดังนี้

1. ความวิตกกังวลประเภทนี้จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่นกลัวจะเรียนได้ไม่ดี กลัวจะสอบตก ความกังวลใจประเภทนี้จะป็นสิ่งผลักดันให้ผู้เรียนขยันขันแข็ง ซึ่งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น
2. ความวิตกกังวลทำให้ผลการเรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี เช่น การวิตกกังวลมากๆ ทำให้สิ่งที่เรารู้สึกที่เราจะไปชั่วขณะ ทำให้วุ่นวายใจ คิดไม่รอบคอบ ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้เรียกว่า Debilitating Anxiety โดย Kleinmann (อ้างอิง Phillips 2005:7) พบว่า Debilitating Anxiety มีผลกระทบอย่างมากต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แสงเดือน โควิบูลย์(2545) (อ้างอิง Levit 1967 : 154-156) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทคือ

1. ความวิตกกังวล ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (Situational Anxiety) คือความวิตกกังวลซึ่งเกิดกับตัวบุคคล แต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้า ความวิตกกังวลประเภทนี้ จะมีความเข้มสูง และเมื่อเกิดขึ้นแล้วคงจะอยู่ในช่วงเวลา อันสั้น บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้ คือบุคคลที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่างๆ มาก
2. ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในตัวบุคคล(Trait Anxiety) ความวิตกกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ ไป ทุกสถานการณ์ จะมีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นระยะเวลาาน จนป็นลักษณะประจำตัวบุคคลของบุคคล และถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของ

บุคลิกภาพ(Personality Trait) บุคคลที่มีความกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดความกังวลใจ ในสถานการณ์ต่างๆ ไป ทุกสถานการณ์และบุคคลจะมีความวิตกกังวล ประเภทนี้ โดยที่บุคคลนั้นไม่รู้ตัว

Avery and Ellen (1999 : 331) นักทฤษฎีด้านพลวัตทางจิตวิทยาเห็นว่าความตึงเครียด (Street) และความวิตกกังวล (Anxiety) สามารถเกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งที่อยู่ภายใต้จิตไร้สำนึก (Unconscious conflicts) ภายในตัวบุคคล ซึ่ง Freud ได้แยกถึงข้อแตกต่าง ระหว่างความวิตกกังวลไว้ 2 ประเภท ไว้ดังนี้ 1) ความวิตกกังวลโดยมีเหตุผล (Objective anxiety) เป็นการถูกกระตุ้น ในการตอบสนองต่อสัญญาณต่อภัยอันตรายที่ได้รับ (Perceived threat) จากสิ่งรอบตัว ตัวอย่าง เช่น เมื่อ บุคคลนั้นตกงาน 2) ความวิตกกังวลแบบโรคประสาท (Neurotic anxiety) หรือถูกเรียก บ่อย ๆ ว่า "Free-heating anxiety" เพราะว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลแบบนี้ไม่สามารถ ทราบ ถึงสาเหตุที่แน่ชัด ของความวิตกกังวลดังกล่าว ในความเป็นจริงความวิตกกังวลอาจเกิดจาก ความรู้สึกสำนึกผิดกับบางสิ่ง ที่บุคคลนั้นได้ปิดบังไว้ หรือได้ลืมมันไปแล้ว

กล่าวโดยสรุปประเภทของความวิตกกังวล แบบ โรคประสาท สามารถก่อให้เกิดความตึงเครียดแก่ร่างกาย แต่ความวิตกกังวลแบบโรคประสาทเกิดจากความขัดแย้ง ที่อยู่ภายใต้จิตไร้สำนึก (Unconscious conflicts) ภายในตัวบุคคล ดังนั้น นักพลวัตจิตวิทยา บำบัดจึงพยายามที่จะช่วยคนไข้ของเขาโดยการขจัดสาเหตุของความวิตกกังวลที่เกิดจากความ ขัดแย้งที่อยู่ภายใต้จิตไร้สำนึกออกจากตัวคนไข้ให้ได้

2.1.3 สาเหตุความวิตกกังวล

จากแนวคิดเกี่ยวกับความวิตกกังวล สารีย์ นุ่มนวล (2543) (อ้างถึง Epstein 1972: 291 -337) ได้สรุปความวิตกกังวลมีสาเหตุมาจากเงื่อนไขต่าง ๆ สามประเภทดังนี้

1. ความวิตกกังวล

1.1 ความวิตกกังวลเกิดจากสิ่งเร้าเกินระดับและการเร้าดังกล่าวเป็นการเร้าทางกายภาพ ซึ่งมีมากเกินไปจนขีดความสามารถที่ร่างกายจะรับไว้ได้ ปฏิกริยาตอบสนองที่ร่างกายแสดงออกต่อการเร้า นี้เป็นการตอบสนอง ที่ถูกวางเงื่อนไขมาจากความเจ็บปวดทางกายภาพ แล้วก่อให้เกิดความกลัว และความวิตกกังวลขึ้น

1.2 ความวิตกกังวล เกิดจากความไม่กลมกลืนกันของความคิด ซึ่งโดยปกตินั้น มนุษย์มีความต้องการโดยธรรมชาติที่จะจัดประสบการณ์ของตนให้สอดคล้องกับความคาดหวังระบบการสร้างความคาดหวัง เป็นกระบวนการทางปัญญาและหากความคาดหวังไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ก็จะทำให้เกิดสภาพการณ์ที่เป็นความกดดันและนำไปสู่ความวิตกกังวลได้

1.3 ความวิตกกังวล เกิดจากความไม่สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้น ได้เนื่องด้วยเงื่อนไขต่างๆ ที่ปิดกั้นไว้ได้แก่ ไม่รู้ต้นตอของสิ่งเร้าชัดเจน การตอบสนองต่อสิ่งเร้า นั้น ต้องใช้เวลา

รอคอยที่ยาวนาน มีความขัดแย้งกันระหว่างการตอบสนองที่ต้องเลือกหรือการตอบสนองที่ควรจะเป็น ไม่อยู่ในวิสัยที่บุคคลจะจัดให้มีขึ้นได้ เงื่อนไขเหล่านี้ก่อให้เกิด ความซับซ้อนใจและนำมาสู่ความวิตกกังวล

สมภพ เรื่องตระกูล (2533 : 22) อธิบายสาเหตุของความวิตกกังวลว่า ความวิตกกังวลนั้นเกิดจากสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ผู้มีบุคลิกภาพชนิดย้ำคิด (Obsessive) และแบบฮิสทรีโอนิก (Histrionic) มีความโน้มเอียงที่จะเกิดความวิตกกังวลได้ง่าย นอกจากนั้น ผู้ที่มีลักษณะหวาดหวั่นง่ายมีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีความเครียดง่าย ประหม่าง่าย และ ครุ่นคิดว่าตนเองมีปมด้อยจะเกิดความวิตกกังวลได้ง่ายเมื่อเกิดความเครียด

2. สาเหตุทางจิตใจ ได้แก่ ความเครียด ซึ่งพบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ปัญหาครอบครัว ชีวิตสมรส เศรษฐกิจ หน้าที่การงาน การเรียน และการสูญเสีย เมื่อมีความเครียดจะทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าปกติ

2.1.4 ลักษณะของความวิตกกังวล

พงษ์เทพ บุญเรือง (2553) (อ้างถึงศิริพร จิรวัดน์กุล(2546: 20-29) กล่าวถึงลักษณะอาการทางกายและทางจิตใจของความวิตกกังวลดังนี้

1. ลักษณะอาการทางกาย (Somatic Symptoms)

1.1 อาการทางระบบกล้ามเนื้อกระดูก(Muscular Skeletal) ได้แก่ เจ็บปวด กล้ามเนื้อกล้ามเนื้อกระดูก เสียงสั่นเครือ กล้ามเนื้อเกร็ง (Spasm)

1.2 อาการทางระบบประสาทรับรู้(Sensory) ได้แก่ หูอื้อ ตาพลา หนาวๆ ร้อนๆ หน้าแดง

1.3 อาการทางระบบหัวใจและหลอดเลือด (Cardivascular) ได้แก่ หัวใจเต้นเร็ว หัวใจสั่น เจ็บหน้าอก รู้สึกเหมือนจะเป็นลม หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

1.4 อาการทางระบบหายใจ(Respiratory) ได้แก่อาการรู้สึกจุก แน่นหน้าอก ถอนหายใจหายใจขัด

1.5 อาการทางเดินอาหาร ได้แก่ ฝืดคอ กลืนอาหารลำบาก ท้องอืด ท้องปั่นป่วน ท้องผูก น้ำหนักลด

1.6 อาการทางระบบสืบพันธุ์และระบบขับถ่าย (Gastrointestinal) ได้แก่ ปัสสาวะกะปริดกะปรอย ปวดปัสสาวะบ่อยๆ ไม่สามารถกลั้นไว้ได้ประจำเดือนมาไม่ตามปกติ สูญเสียความรู้สึกทางเพศ

1.7 อาการทางระบบประสาทอัตโนมัติ (Automatic) ได้แก่ ปากแห้ง คอแห้ง หนาวๆ ร้อนๆ หน้าซีด มึนงงปวดศีรษะ

2. ลักษณะอาการทางจิต (Cognitive Symptoms)

2.1 อาการผิดปกติทางการรับรู้และการสัมผัส ได้แก่ ตาพล่ามัว เกิดภาพซ้อน หาดูชัดของสายตาไม่ได้ เกิดภาพหลอน ระมัดระวังมากเกินไป

2.2 อาการผิดปกติทางการคิด (Thinking Difficulty) ได้แก่เกิดอาการสับสน ไม่อาจจะลึกถึงสิ่งสำคัญได้ ไม่มีสมาธิ คลุ้มคลั่ง ขาดต่อการยอมรับเหตุผล สูญเสียเป้าหมายและการคิดในมุมมองกว้าง

2.3 อาการผิดปกติทางมโนทัศน์ (Conceptual) ได้แก่อาการเพี้ยนทางจิต (Cognitive Distortion) กลัวว่าจะเสียการควบคุม กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุหรือความตาย กลัวจิตเพื่อน มีความหลงใหลใฝ่ฝัน

ลักษณะอาการพฤติกรรมเหล่านี้สังเกตได้ง่าย ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถสังเกตพฤติกรรมต่างๆ ของนักศึกษาว่าความวิตกกังวลมากน้อยเพียงใด เมื่ออาจารย์รู้จักการสังเกตลักษณะอาการเหล่านี้ จะมีประโยชน์มากต่อการจัดการความเครียด เพื่อนำนักศึกษาให้ไปสู่ปลายทางหรือผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาได้

2.1.5 ระดับความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีทั้งหมดดีและผลเสีย โดยขึ้นอยู่กับระดับความวิตกกังวลว่าจะอยู่ในระดับใด พงษ์เทพ บุญเรือง (อ้างถึงใน ศิริพร จิรวัดน์กุล(25 46 : 20-29) ได้อธิบายถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลในแต่ละครั้งมีความรุนแรงไม่เท่ากัน ความรุนแรงจะมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับบุคคลที่รับรู้ต่อสิ่งที่มาคุกคาม หรือเป็นเพียงความคิดของตนเองก็ได้ และได้กล่าวถึงระดับของความวิตกกังวลทั้ง 4 ระดับ ดังนี้

1. ความวิตกกังวลระดับต่ำ (Mild Anxiety+1) เป็นบุคคลที่มีลักษณะการตื่นตัวดีกระตือรือร้น สามารถสังเกตการณ์สิ่งต่างๆ ได้ดี มีความคิดริเริ่ม สามารถมองเห็นความเกี่ยวเนื่องจากเหตุการณ์ และอธิบายเรื่องต่างๆ ให้ผู้อื่นรับทราบได้อย่างชัดเจน

2. ความวิตกกังวลระดับกลาง (Moderate+2) เป็นบุคคลที่รับรู้สิ่งต่างๆ ได้น้อยลงมีสมาธิต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะการรับรู้ต่อสิ่งเร้าน้อยลง ความสามารถในการมอง สถานการณ์และการแปลความหมายต่างๆ น้อยลงและจำกัด มีความรู้สึก ทำหายต้องการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ได้ มีความตื่นกลัวมากขึ้น แต่ยังรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวเนื่องของเหตุการณ์อยู่

3. ความวิตกกังวลระดับสูง (Panic Anxiety+3) เป็นภาวะความวิตกกังวลในระดับที่รุนแรงที่ทำให้บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้ มีการรับรู้ลดลง ไม่รับรู้และเข้าใจเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องบางคนมีอาการทางกาย เช่น เบื่ออาหาร ความดันโลหิตสูง ปวดท้องคลื่นไส้ และเริ่มมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความผิดปกติทางจิตเช่น ซึมเศร้าและแยกตัว

4. ความวิตกกังวลระดับรุนแรง (Severe Anxiety+4) เป็นระดับความวิตกกังวลที่รุนแรงมาก บุคคลที่อยู่ในสภาวะนี้ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ระบบของการทำงานในร่างกายเพิ่มมากขึ้น มีความอดทนต่อสิ่งมากระตุ้นน้อยลงหรือถ้ารับรู้ก็ผิดพลาด ความคิดที่เป็นผลลดลง แก้ปัญหาไม่ได้ มีความรู้สึกโกรธ ขาดที่พึ่ง แยกตัวเอง ไม่ประติดประต่อเป็นประโยชน์บุคคลในภาวะปกติ มีความวิตกกังวลในระดับ1-2 ถ้าระดับความวิตกกังวลถึง 3-4 ถือว่าบุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะฉุกเฉินทางจิตเวช ต้องได้รับการช่วยเหลือ

2.1.6 ผลของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น มีผลต่อบุคคลหลายประการ ได้แก่ ผลต่อจิตใจ อารมณ์และ การเปลี่ยนแปลงทางสรีระทางวิทยา รวมทั้งเกิดพฤติกรรมแสดงออกทั้งหมด (Behaviors manifestation) โดยมีรายละเอียดดังนี้ (ไวโลร์ตัน แสงสี, 2543 : 7)

1. ผลต่อจิตใจ ถ้าบุคคลมีความวิตกกังวลในระดับอ่อน (Mild anxiety) มีผลทำให้บุคคลมีจิตใจที่ตื่นตัวขึ้น ทำทางกระฉับกระเฉงดี ว่องไว มีการรับรู้ดีขึ้น การจดจำมากขึ้น สมาธิเพราะประสาทสัมผัสทั้ง 5 เตรียมตัวเพื่อรับรู้ ถ้าบุคคลมีระดับความวิตกกังวลปานกลางจะตื่นตัวและกระฉับกระเฉงว่องไวมากขึ้น จนดูเกือบจะลนลานลูกลี้ลูกลน การรับรู้ถูกจำกัดให้แคบลง อยู่ในขอบเขตของสิ่งกระตุ้นที่ตนกำลังสนใจ ถ้ามีความวิตกกังวลระดับรุนแรง บุคคลจะอยู่ไม่นิ่ง ทำทางกระฉับกระช่าย ลูกลี้ลูกลน พุดมากและเร็วขึ้น หรืออาจพูดไม่ออกเลย เสียงสั่นรัว การรับรู้แคบมาก แต่ถ้าความวิตกกังวลรุนแรงมากที่สุด สภาพจิตใจของบุคคลนั้นจะอยู่ในภาวะตกใจ ตื่นกลัวสุดขีด (panic) ทำให้บุคคลมีพลังงานมากที่สุด ประสาทสัมผัสทั้ง 5 จะทำหน้าที่ได้ไม่เต็มที่ การรับรู้จะน้อยมาก ในภาวะนี้ต้องระวังบุคคลอาจแสดงความก้าวร้าวอย่างรุนแรงที่อาจเป็นอันตรายต่อตนเองและบุคคลอื่นได้

2. ผลต่ออารมณ์ ความวิตกกังวลทำให้บุคคลมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วไวต่อสิ่งกระตุ้น อารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ โดยอัตโนมัติ ได้แก่ อารมณ์โกรธ ขุ่นเคือง หงุดหงิด โมโหง่าย ใช้กลไกป้องกันตนเองมากเกินไป และไม่เหมาะสม เช่น กล่าวโทษผู้อื่น (Projection) การอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเอง (Rationalization) ปฏิเสธ (Denial) และลงโทษตัวเอง (Introjection) เป็นต้น เมื่ออารมณ์เปลี่ยนแปลงเร็วทำให้ขาดสติในการพิจารณาไตร่ตรองสภาวะที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง ทำให้การตัดสินใจผิดพลาด และถ้ามีบุคคลหรือสภาพการณ์บางอย่างเข้ามาจู่โจมอย่างกะทันหันจะก่อให้เกิดอันตรายหรือผลเสียต่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลนี้ได้

3. ผลต่อการเรียนรู้และการปรับตัว ความวิตกกังวลในระดับเล็กน้อยถึงปานกลาง ถ้าบุคคลมีทักษะอยู่แล้วเขาจะสามารถใช้ทักษะนั้นช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เขาสามารถที่จะสังเกต พรรณนา วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของสองอย่าง ตรวจสอบความคิดเห็นกับคนอื่น ๆ ทดสอบดูและสามารถ

ใช้ประสบการณ์เก่าๆ ได้ ความวิตกกังวลในระดับรุนแรง ถึงรุนแรงสุดขีด พฤติกรรมของเขาจะเป็นไปในรูปของขจัดภาวะวิตกกังวล ซึ่งโดยมากเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติที่ไม่ต้องคิดก่อน

4. ผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก เมื่อเกิดความวิตกกังวลพฤติกรรมแสดงออกโดยมาจะเป็นพฤติกรรมแบบอัตโนมัติที่เห็นบ่อยๆ คือ หงุดหงิด โมโหง่าย และโกรธ กล่าวกันว่าความโกรธนั้นเป็นอนุพันธ์ของความวิตกกังวล เป็นพฤติกรรมที่พบได้บ่อยรองจาก หงุดหงิด โมโหง่าย การบ่นจู้จี้ ไม่อดทน สนใจตนเองมา ก็เป็นการแสดงออกของภาวะวิตกกังวลเหมือนกัน เมื่อใดก็ตามที่มีภาวะ วิตกกังวลเกิดขึ้น บุคคลนั้นจะต้องมีการปรับและเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อลดหรือขจัดภาวะวิตกกังวลเสีย พฤติกรรมแสดงออกนั้นเราอาจจำแนกออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ

2.1.7 ทฤษฎีของความวิตกกังวล

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis theory) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเกิดขึ้นเพราะบุคคลรู้สึกว่ต่อสู้กับเหตุการณ์นั้นไม่ได้ มีสิ่งเร้ารุนแรงจนบุคคลไม่รู้จะจัดการอย่างไรจึงเกิดความวิตกกังวล ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น จะเตือนให้บุคคลรู้ถึงอันตรายที่รออยู่ข้างหน้า เตือนให้รู้ว่าไม่ควรหาวิธีการที่ไม่เหมาะสมมาแก้ปัญหาแล้ว จะทำให้เกิดภาวะตึงเครียดขึ้น ถ้าไม่หาวิธีแก้ไขที่มีประสิทธิภาพ ความวิตกกังวลจะกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง (Trauma) และมีผลให้สุขภาพจิตเสียและเป็นสาเหตุของโรคประสาท โรคจิต

ทฤษฎีไอโอวา (the Iova theory) เป็นทฤษฎีของ สเปนซ์ (Spence: 1936) สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเปรียบเสมือนเป็นแรงขับ (หรือแรงจูงใจ) ซึ่งช่วยกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดพลัง หรือเกิดแรงจูงใจที่ทำให้พฤติกรรมบางอย่าง ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการทำงาน ผลงานความวิตกกังวลจะช่วยให้เกิดความเข้มในการตอบสนอง สำหรับการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อนนั้น ผลของความวิตกกังวลอาจจะขัดขวางการเรียนรู้ในระยะแรกๆ แต่เมื่อผู้เรียนรู้ได้คุ้นเคย หรือสร้างนิสัยในการเรียนรู้ถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยการเรียนรู้ในที่สุด

ทฤษฎีเยล (Yale theory) เป็นทฤษฎีความวิตกกังวลของเลวิตต์ (Levitt : 1938) อธิบายว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ละสิ่งเร้า รวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วย อันได้แก่ เป้าหมายและค่านิยมของเขา ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย นอกจากนั้นบุคคลอาจพัฒนาวิธีการตอบสนองต่อความวิตกกังวล ซึ่งวิธีการตอบสนองนั้นอาจสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับงานที่ทำก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของงานและขึ้นอยู่กับว่าบุคคลรับงานในลักษณะอย่างไร

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดหมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ฟัง ได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายในการพูด โดยขณะที่พูดผู้พูดจะเกิดการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้ร่วมสนทนา ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็น สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การพูด ยังมีความเกี่ยวเนื่องกันกับทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนอีกด้วยเพราะผู้ที่พูดย่อม สามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ

บุษบา สุวรรณโสภณ (2539:18) (อ้างถึง Searle : 1978) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดสื่อสารจะต้องประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) คือ การพูดหรือการกล่าวถ้อยคำขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารและสิ่งที่พูดกล่าวมานั้นต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดเพื่อก่อให้เกิดหรือบรรจุจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามสถานการณ์ (Propositionary Act) คือ การพูดที่ผู้พูดใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นๆ
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด หมายถึง การแสดงซึ่งความตั้งใจ ของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การขอร้อง การตักเตือน เป็นต้น

ประเทือง ใจหาญ (2546) อ้างอิงจาก Scott (1981:15) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคล สองคนขึ้นไป คือ ผู้พูด และผู้ฟัง และหมายถึงปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละ คนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟังได้ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด และมี ความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และแสดงถึงความตั้งใจใน การมีปฏิสัมพันธ์

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :53 - 54) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดต้องถ่ายทอด ความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดที่คนอื่นเข้าใจ และนอกจากนี้ ใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูด ยังได้แสดงถึง วัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้อง มีความคล่อง

(Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รู้หรือที่จะโต้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงัก เพราะผู้ฟังไม่สนใจและไม่มีความอดทนที่จะฟังต่อไป

วิลเลียม ธนสุวรรณ (2536 :24) ให้ความหมายของการพูดว่าเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะเช่นเดียวกับการฟัง การพูด หมายถึง การแสดงออกซึ่งความคิด ความต้องการทางวาจา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เป็นการกล่าวออกเสียงเป็น ถ้อยคำ วลี หรือเป็นประโยค รวมทั้งการใช้ กริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนอง (สุมิตร อังวัฒนกุล , 2540, หน้า 167 อ้างในสมปอง หลอมประโคน, 2544)

จึงอาจสรุปได้ว่า การพูดหมายถึงพฤติกรรมการสื่อสาร ที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่างๆ เพื่อการสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็นและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

วาเล็ท (Valette, 1997:120) ได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่า มิได้เป็นแค่ การออกเสียงคำ และการออกเสียงสูง เสียงต่ำ ในประโยคเท่านั้น แต่เป็นการพูด ตามหน้าที่ของภาษากล่าวคือ เป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจถึงจุดประสงค์ในสิ่งที่ตนพูด และการพูดของผู้พูดที่มีความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป ต้องสามารถเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปคือ การพูดเพื่อการสื่อสาร คือการปฏิสัมพันธ์ทางคำพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ได้แก่ผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งจะต้องสามารถเลือกใช้สำนวนภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองต้องสามารถพูด เจริญ สื่อสาร ตามสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ และสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างราบรื่น คล่องแคล่วตามความเหมาะสมในระดับการสื่อสาร จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลายคนได้เสนอแนวคิดและความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

ไบรน์ (Byrne, 1987: 22-24) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการฟังของมนุษย์โดยตรง ซึ่งผู้พูดทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารให้กับผู้ฟังในการสื่อสารสองทาง คือ แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือสารซึ่งกันและกัน และแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

ประเทือง ใจหาญ (2546) อ้างถึงจาก ฟีน็อคเซียโรและบรัมฟิต (Finocchiaro & Brumfit, 1989: 197-198) กล่าวว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ระหว่างการพูดตามสถานการณ์โดยปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสมสามารถใช้ คำพูดตามกฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ความหมายและวัฒนธรรมให้ถูกต้องเหมาะสมรวมทั้งปฏิกริยา ต่อ การรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนาซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมอง และร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกันในการพูดภาษาอังกฤษนั้นผู้พูดต้องสังสาริยใช้ ภาษาพูดที่เหมาะสมมีการเน้นเสียงการออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการ แสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึงผู้ฟังจึงจะสามารถเข้าใจสาร

วิดโดว์สัน (Widdowson, 1989: 37-128) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่าเป็นกิจกรรมสื่อสารที่มีชีวิตชีวาโดยการพูดภาษาอังกฤษอย่าง มีปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร โดยการพูด มีทั้ง การรับสารและการส่งสาร ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นเกี่ยวข้องกับน้ำเสียง ท่าทาง และ ทางกายภาพทั้งหมดของร่างกาย

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1995: 17-18) กล่าวเกี่ยวกับความหมายความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษว่าเป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป ซึ่งได้แก่ ผู้ พูดและผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดคาดคะเนความรู้และความรู้สึกของผู้ฟังเพื่อที่จะเลือกใช้ความสามารถในการ พูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษ

ชนิตสิรี ศุภพิมล (2545: 33) สรุปความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า เป็นความสามารถในการสื่อสารที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่างๆเพื่อสื่อความรู้สึกและความต้องการ ของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็น และ ก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้การพูดภาษาอังกฤษจะต้องมีประสิทธิภาพหรือ ประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงการใช้นำนวนและประโยคทางภาษาที่มีความถูกต้อง เหมาะสม

จิตติพร ไชยรินคำ (2549: 33) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นความสามารถ ของผู้พูดด้วยการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดโดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์ นั้นๆ เพื่อสื่อความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจ และสามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขวัญฤทัย เชิดชู (2550: 14) สรุปความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า เป็นความสามารถ ในการพูดสื่อสารด้วยการปฏิสัมพันธ์ทางคำพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปซึ่งได้แก่ ผู้พูดและ ผู้ฟัง ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาของผู้พูดในการสื่อสาร โดยที่ผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการคาดคะเน ความรู้และความรู้สึกของผู้ฟัง ที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในข้อมูลที่ต้องการสื่อสารได้ และคำพูด

นั้นจะต้องมีความถูกต้องทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษาและมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 53 - 54) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดต้องถ่ายทอด ความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดที่คนอื่นเข้าใจ และนอกจากนี้ ใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูด ยังได้แสดงถึง วัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้อง มีความคล่อง(Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รู้ร้อที่จะโต้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงัก เพราะผู้ฟังไม่สนใจและไม่มีความอดทนที่จะฟังต่อไป

วิไลพร ธนสุวรรณ (2536: 24) ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ และเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะเช่นเดียวกับการฟัง การพูด หมายถึง การแสดงออก ซึ่ง ความคิด ความต้องการทางวาจา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เป็นการกล่าวออกเสียงเป็น ถ้อยคำ วลี หรือเป็น ประโยค รวมทั้งการใช้ กริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนอง (สุมิตร า อังวัฒนกุล, 2539:167 อ้างในสมปอง หลอมประ โคน, 2544)

จึงอาจสรุปได้ว่า การพูดหมายถึงพฤติกรรมการสื่อสาร ที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่างๆ เพื่อการสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการ แลกเปลี่ยน ข่าวสารความรู้ ความคิดเห็นและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

พจมาน สมอิน (1998) ได้อ้างถึงความคิดของ บราวน์ (Brown, 1987:104) และรูบิน (Rubin,1975:41-51) ว่าลักษณะที่ดีประการหนึ่งของผู้ที่เรียนภาษาได้ดีคือต้องมีความพร้อมที่จะ เสียงในการ แสดงออกโดยการเคา และพร้อมที่จะถูกมองว่าโง่ เพื่อที่จะสื่อสารให้เป็นผล ผู้เรียน ประเภทนี้จะใช้ ความรู้ที่ตัวเองมีอยู่เพื่อผลิตภาษาออกมาสื่อสารได้ ความคิดนี้สอดคล้องกับ การศึกษาปัจจัยภายในที่มี ผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในส่วนของลักษณะนิสัยของตัวผู้เรียนเองที่เป็น คนกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าเสี่ยงน่าจะเป็นผู้มีความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษได้ดี

แมคนามาร่า(Mc Namara,2001) กล่าวว่าไว้ในการวิจัยการทดสอบการพูดภาษาว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถศึกษา กำหนด และอธิบายได้

แครชเชน (Krashen, 1995:75-76) อธิบายว่า ผู้เรียนจะออกเสียงภาษาที่เรียนได้เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ โดยได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายสามารถเข้าใจได้ และผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาโดยปราศจากการบังคับ

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นการใช้ความสามารถในการผลิตภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน เหมาะสมกับกาลเทศะตามสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้ฟังหรือคู่สนทนาเข้าใจได้จากสื่อที่ผู้พูดสื่อออกมา ซึ่งอาจจะสื่อออกมาด้วยวจนภาษาและอวจนภาษา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้นๆ จนทำให้ผู้พูดเกิดการตอบสนองเป้าหมายของการพูดสื่อสารในสถานการณ์การนั้นๆ ซึ่งความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นต้องสามารถใช้คำพูด ท่าทาง หรือประโยคที่มี

ระดับความสามารถในการพูด

กาญจนา ปรายพาล (2530) ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถาม และประโยคบอกเล่าง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด

1. ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานสังคมได้นั้น การแนะนำตัว สนทนาอย่างง่ายๆ ที่มีได้เตรียมตัว มาก่อนนั้น เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

2. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มมีอาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านอาชีพ และสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

3. ความสามารถในการพูดระดับมีอาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

4. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูด สามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์สำนวนภาษาพูดและการ อ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูด คือการแสดงออกถึงความสามารถในการพูดของผู้พูดว่ามี ความสามารถในการ สื่อสารอยู่ในระดับการนำไปใช้ได้ดีเพียงใด ระดับความสามารถในการพูดจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึง ความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดด้วย

2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายและลักษณะของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167) ได้ให้ความหมายว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วยอย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

เดอนใจ เถลิงกิจ (2545 : 57) ได้ให้ความหมายว่าการพูดเป็นทักษะที่สอนยากเพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่างๆของภาษาเป็นอย่างดีเพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 316) ได้ให้ความหมายว่าทักษะพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษาและความตระหนักถึงลีลาภาษาตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้นๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้โครงสร้างทางภาษามักไม่ เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูดเพราะมีการกล่าวด้วยความลังเลการพูดกลับไปกลับมาการเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 163) ได้ให้ความหมายว่าการพูด คือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟังดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูดคือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสมนอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมด้วย

สรุปได้ว่า การพูดคือการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาและกิริยาท่าทาง ตลอดจนน้ำเสียงสีหน้า แววตาเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ความรู้และความคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน

2. ความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษ

กุศยา แสงเดช (2548 : 136) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้นมุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญคือตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญ รูปแบบ เสียง ดังนั้น กิจกรรมต่างๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุดการเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :55-56) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะการพูดโดยเน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้ และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศโดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเหมือนชาวต่างประเทศทั้งนี้ในการสนทนา ครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้ศัพท์ผิดก็ตามตัวอย่างจุดประสงค์ของทักษะพูดมีดังนี้ คือ ฟังการสนทนาแล้วพูดออกความคิดเห็นพูดต่อหรือถามเกี่ยวกับสิ่งที่สนทนาออกคำสั่งได้ตามที่ต้องการ ตั้งคำถามหรืออภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน พูดหรืออ่านรายงานให้ผู้อื่นเข้าใจพูดและสนทนาได้ตามความต้องการในชีวิตประจำวัน เช่น ให้เชิญเพื่อนไปงานเลี้ยงวันเกิดให้สนทนาเกี่ยวกับการทำงานในระหว่างปิดเทอมให้สัมภาษณ์เพื่อรับสมัครเข้าทำงานให้แสดงความคิดเห็นและขอความคิดเห็น

พรสวรรค์ สีป้อ (2550: 166) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟังการสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึก โดยให้คนหนึ่งถามอีกคนตอบทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้สามารถเดาคำตอบได้มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียวซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้วดังนั้นจุดประสงค์ของการพูดคือการแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม ไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

สรุปได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่นๆ ยากขึ้นและการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันการฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายากและให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึก

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 79-81) ได้สรุปรูปแบบการวัดและประเมินผลทักษะการพูดไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียวเช่นการกล่าวรายงาน การอธิบายการเล่าเรื่องการให้คำแนะนำ ในการทำอย่างใดอย่างหนึ่งการกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรงเพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล2คนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ที่ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้นซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตนเอง การให้คะแนนอาจทำโดยครูผู้สอนและ/หรือกรรมการให้คะแนนที่เข้าร่วมฟังการสนทนาด้วยการสนทนาก็เริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียดหรือความหวั่นวิตกที่เกิดขึ้นและช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดียิ่งขึ้นต่อจากนั้นเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียนเช่น การถามทิศทางการจองบัตรชมการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดออกความคิดเห็นเรื่องการเมืองการศึกษาเหตุการณ์ปัจจุบันการพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเองเช่น การศึกษาต่อการทำงาน ฯลฯ

3. การอภิปรายหรือการโต้เถียงที่มีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคนเช่นการกล่าวแก้ประเด็นของฝ่ายตรงข้ามในการโต้เถียง การสนับสนุนความคิดเห็นของผู้อภิปรายอื่นหรือผู้โต้เถียงที่อยู่ฝ่ายเดียวกันซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้าและที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งทางด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารของตนเอง และการแก้ข้อกล่าวหาโต้แย้งประเด็นหรือการสนับสนุนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอของผู้อื่น นอกจากนี้การรักษาปฏิสัมพันธ์ในการพูดซึ่งเป็นมารยาททางสังคมที่ช่วยให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่นตามระเบียบวิธีการทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบาการใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงทีสีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่
3. ศัพท์ สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่
5. ใจความสำคัญของการพูด
6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วย โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่น กลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้ฟังการนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน ไม่ใช้การขัดคออย่างไม่สุภาพ กลวิธีการขึ้นต้นและการลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดกำหนดไว้ดังนี้

1. ไวยากรณ์

ก. ขอบเขต

ข. ความถูกต้อง

2. คำศัพท์

ก. ขอบเขต

ข. ความถูกต้อง

3. การออกเสียง

ก. เสียงคำเดี่ยวๆ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อแตกต่างของหน่วยเสียง)

ข. การลงเสียงหนักเบาและจังหวะการพูด

ค. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค

ง. การเชื่อมเสียง/การละเสียง/การผสมเสียง

4. ความคล่อง

ก. ความเร็วของการพูด

ข. การติดขัดแล่งระหว่างพูด

ค. การติดขัดแล่งก่อนพูด

5. ทักษะในการสนทนา

ก. การสานเรื่องตามหัวข้อที่พูด

ข. การให้ผู้ฟังได้เริ่มพูด หรือการให้ตนเองได้มีโอกาสพูดและการพูดนอกประเด็น

ค. ความสอดคล้องสัมพันธ์กันของคำพูดของตน และกับผู้สัมภาษณ์

ง. การดำเนินการสนทนาให้ต่อเนื่อง การขยายความให้ชัดเจน การปรับปรุงแก้ไข การ

ทบทวนตรวจสอบ การหยุด การใช้คำเสริม ฯลฯ

6. ทักษะการใช้ภาษาทางสังคม

ก. จำแนกทำเนียบและลีลาภาษา เช่น แบบเป็นทางการออกจากแบบกันเอง แบบชักจูงใจ หรือแบบรอมชอมได้

ข. ทำทางและลีลา

7. อวัจนภาษา

- ก. การสบตาและการใช้ท่วงที
- ข. ท่าทางและสีหน้า

8. เนื้อหาการพูด

- ก. ความสอดคล้องเชื่อมโยงของข้อคิดเห็น
- ข. ความเกี่ยวข้องกับประเด็น

สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 68-70) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้
- 1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
- 1.3 มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางครามีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่และ

ต้องจัดเรียงคำ

- 1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็ว

และความสม่ำเสมอของการพูด

- 1.6 พูดได้ทุกหัวข้อเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆ หรือคำเดี่ยวๆ
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือบางวลี
- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple Sentences) ที่สั้นๆ
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

- 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
- 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
- 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร

- 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
- 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
 - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูด ไม่ถูกต้องเลย
 - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด
5. สำเนียง
 - 5.1 ออกเสียงผิดๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
 - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อยๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
 - 5.3 สำเนียงยังเป็น ไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 - 5.4 สำเนียงยังเป็น ไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
 - 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
 - 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย
6. ความพยายามในการสื่อสาร
 - 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
 - 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังคงความกระตือรือร้น
 - 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังไม่แสดงความไม่สนใจ
 - 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
 - 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
 - 6.6 ผู้เรียนพยายามพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อการแสดงออก

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยเกี่ยวข้องในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องความวิตกกังวลของนักศึกษา มีดังต่อไปนี้

วิลรัตน์ แสงสี (2543) ศึกษาระดับความวิตกกังวล ระดับความเครียดของนักศึกษา จำแนกตามเพศ มีการคัดเลือก ภาคเวลาเรียน และคณะวิชาทำการศึกษากับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2543 จำนวน 2,105 คน

โดยใช้แบบวัด ความวิตกกังวล และแบบวัดความเครียดส่วนปรุ่งแล้วนำเอาข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS /PC + ปรากฏผลคือ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง มีความเครียดอยู่ในระดับสูง และมีที่มาของความเครียดจากเรื่องการเงินมากที่สุด

สุทธิลักษณ์ แสงสุทธิ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยทางการศึกษาที่ส่งผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความเครียด คือ เกรดเฉลี่ยสะสม สภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัยด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อม สำหรับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล คือ เกรดเฉลี่ยสะสม การทำงาน สภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัยด้านกิจกรรมนักศึกษา จากการประเมินความเสี่ยงของการเกิดความเครียดและความวิตกกังวลในระดับต่าง ๆ พบว่า นักศึกษามีความเสี่ยงที่จะเกิดความเครียดและความวิตกกังวลในระดับสูงมากที่สุด รองลงมาคือ ความเครียดและความวิตกกังวลในระดับปานกลาง ซึ่งความเครียดและความวิตกกังวลในระดับที่พอเหมาะจะเป็นแรงหนุนให้นักศึกษาสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตได้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การทำงาน หรือการแข่งขัน แต่หากมีมากเกินไปหรือนานเกินไปก็ย่อมบั่นทอนสุขภาพกายและสุขภาพจิตได้

พนิดา ตาสี (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่าโดยภาพรวมความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้พบว่านักศึกษามีความเห็นว่าการประเมินการพูดที่ต่ำเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าความวิตกกังวลในการสื่อสารและความกังวลเกี่ยวกับการสอบนอกจากนี้ยังพบว่ามีความแตกต่างกันของความวิตกกังวลในการพูดด้านเพศ ของนักศึกษาด้านการรับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและด้านบุคลิกภาพของนักศึกษาโดยพบว่านักศึกษาเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่านักศึกษาเพศชาย นักศึกษาที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองระดับต่ำมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในระดับสูงและนักศึกษาที่มีบุคลิกแบบแสดงตัวมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

สำหรับวิธีการคลายความวิตกกังวลในการพูดนั้น พบว่าทั้งนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการพูดอยู่ในระดับสูงและนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการพูดอยู่ในระดับต่ำใช้วิธีการที่คล้ายกัน เพื่อลดความวิตกกังวลในการพูด ได้แก่ วิธีการที่ใช้ในการลดความกังวลด้านจิตใจและวิธีการที่ใช้ลดความกังวลด้านกายภาพ ส่วนวิธีที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ใช้เพื่อช่วยให้ นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดน้อยลงนั้น ได้แก่การช่วยเหลือด้านจิตใจและการให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพูด

นภา สุขประเสริฐ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัด กาฬสินธุ์ผลการศึกษาค้นคว้า ปรากฏดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการอ่าน ด้านการพูด ด้านการฟัง และด้านการเขียน
2. นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและเป็นรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน ด้านการพูด ด้านการฟัง มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง น้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความวิตกในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและเป็นรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้านการพูดและการฟัง น้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยทางสถิติสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อการมีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งโดยรวมและเป็นรายได้

ประภา วิชญะไพบุลย์ (2551 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถทางการพูด และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับที่.01 2) นักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยวิธีการสอน

แบบกลุ่มสัมพันธ์มีความสามารถการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนต่ำกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาในชมรมมัดคุเทศก์น้อยผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถทางการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 อยู่ในระดับดี และมีความสามารถการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง 2) นักเรียนในที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีระดับความวิตกกังวลลดลงหลังการทดลอง

นิรัชชา เงินดี (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมที่เน้นความฉลาดทางอารมณ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีผลการวิจัยพบว่า

- 1.หลังจากที่เรียน โดยใช้กิจกรรมที่เน้นความฉลาดทางอารมณ์ นักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
2. หลังจากที่เรียน โดยใช้กิจกรรมที่เน้นความฉลาดทางอารมณ์ นักศึกษามีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
- 3.หลังจากที่เรียน โดยใช้กิจกรรมที่เน้นความฉลาดทางอารมณ์ นักศึกษามีความวิตกกังวลในชั้นเรียนลดลง

ปนัดดา จินประชา (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการใช้วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า

- 1.นักเรียนมีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์
2. นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์
3. นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ชญัญญา นุช มะโนปา (2552 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเรียน ของนักศึกษากำลังพัฒนาผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้นหลังจากการเรียน โดยการใช้การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทและ 2) นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนลดลงหลังการเรียน โดยการใช้สอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 ผู้วิจัยได้ ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือในการวิจัย
3. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สากล สาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 7 – 8 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือก แบบเฉพาะเจาะจง โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สากล สาขาภาษาต่างประเทศ

3.2 เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้แบบสอบถาม 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขา ภาษาต่างประเทศหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

3.3 วิธีสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถามปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ร่างแบบสอบถามโดยกำหนดปัจจัยความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้คำถามในเชิงบวก จำนวน 15 ข้อและคำถามในเชิงลบ 15 ข้อ เป็นแบบ สอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ มี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้ คะแนนในแต่ละข้อคำถามไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนนของข้อความเชิงบวก

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนของข้อความเชิงลบ

1	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
4	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
5	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลความหมายของแบบวัดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

4.50 – 5.00	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง นิยามศัพท์เฉพาะ และการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ มาพิจารณาความสอดคล้องของความเห็น โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง .80 ถึง 1.00 เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

+1 = สอดคล้อง

0 = ไม่แน่ใจ

-1 = ไม่สอดคล้อง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ให้กับกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 7 8 ชุด ก่อนการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยจะอธิบาย จุดประสงค์ของการเก็บข้อมูล และอธิบายวิธีการกรอกแบบสอบถามให้เข้าใจก่อนเป็น ภาษาไทย แล้วจึงให้กลุ่มตัวอย่าง

2. หลังจากนำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรฐานวัดให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้ออกมาคำนวณหาผลความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยจะเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัจจัย กับคะแนนเกณฑ์ระดับปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 5 ระดับคือ

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในแต่ละขั้นตอนของการวิเคราะห์ มีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตในเนื้อหาของบทนี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้ข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในตัวแปรต่างๆ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้จำนวน 78 ชุด จากนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ โดยการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ เป็นคำถามที่ใช้รวบรวมข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มประชากร

ตอนที่ 2 ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

4.2 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำค่าสถิติต่างๆ มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีสัญลักษณ์ใช้แทนตัวกำหนดค่าสถิติ ดังต่อไปนี้

4.2.1 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

4.2.2 S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ในส่วนของตอนที่ 1 จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษบุคลิกภาพ

ตาราง 4.1 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	5	6.4
หญิง	73	93.6
รวม	78	100

จากตาราง 4.1 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 93.6

ตาราง 4.2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
21ปี	19	24.3
22ปี	51	65.4
23ปี	7	9
มากกว่า 24 ปี	1	1.3
รวม	78	100

จากตาราง 4.2 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ พบว่า มีอายุอยู่ในช่วง 22 ปี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 รองลงมาคืออายุ 21 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 และอายุ 23 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9

ตาราง 4.3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
2 รายวิชา	4	5.1
3 รายวิชา	12	15.4
มากกว่า 3 รายวิชา	62	79.5
รวม	78	100

จากตาราง 4.3 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศพบว่าส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ คือมากกว่า 3 รายวิชา จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 79.5 รองลงมาคือ 3 รายวิชา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 และ 2 รายวิชา จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1

ตาราง 4.4 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
กล้าแสดงออก	31	39.7
ไม่กล้าแสดงออก	47	60.3
รวม	78	100

จากตาราง 4.4 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศพบว่า มีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ ปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ตาราง 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การแนะนำตนเอง การนำเสนอรายงาน เป็นต้น	3.59	0.87	มาก
2. ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	3.69	0.78	มาก
3. ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ	3.49	0.98	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	4.04	0.86	มาก
5. แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	3.73	0.83	มาก
6. ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษผิด	3.54	0.91	มาก
7. ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.69	0.92	มาก
8. ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ	3.46	0.89	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย	3.69	0.98	มาก
10. ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า	3.31	1.02	ปานกลาง

ตาราง 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 (ต่อ)

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
11. ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.95	0.88	มาก
12. ในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.69	0.78	มาก
13. ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ	3.32	1.03	ปานกลาง
14. เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่า ข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด	3.82	0.86	มาก
15. ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.46	1.01	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ	3.91	0.90	มาก
17. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.56	1.08	มาก
18. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.47	0.94	ปานกลาง
19. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.13	1.01	ปานกลาง
20. ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติ	3.64	0.97	มาก
21. โดยทั่วไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่ใช้ภาษาอังกฤษในการอภิปรายกลุ่ม	3.44	0.86	ปานกลาง
22. ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.45	0.92	ปานกลาง
23. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกเครียดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	3.63	0.85	มาก
24. ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ	3.46	0.96	ปานกลาง

ตาราง 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 (ต่อ)

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับความคิดเห็น
25. ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการกับคนที่เพิ่งรู้จักกัน	3.59	0.93	มาก
26. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย	3.69	0.97	มาก
27. เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหรือพูดถูก	3.19	0.94	ปานกลาง
28. โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกเครียดเมื่อสอบพูดภาษาอังกฤษ	3.21	0.99	ปานกลาง
29. เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะเตรียมตัวอย่างดีทำให้ไม่กังวล	3.59	0.83	มาก
30. ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.35	0.92	ปานกลาง
รวม	3.35	0.88	ปานกลาง

จากตาราง 4.5 ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 พบว่า อยู่ในระดับมาก คือ นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ รองลงมาคือนักศึกษาเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษนักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นักศึกษาเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ เมื่อ นักศึกษารู้สึกประหม่า นักศึกษามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด แม้ว่านักศึกษาย่เตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่นักศึกษายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อนักศึกษาถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกใจเต้นแรงและตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูก เรียกให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน นักศึกษารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่นักศึกษาเคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ในช่วงเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นักศึกษารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติ นักศึกษาไม่รู้สึกเครียดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักศึกษามีความรู้สึไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การแนะนำ

ตนเอง การนำเสนอรายงาน เป็นต้น นักศึกษารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการกับคนที่เพิ่งรู้จักกัน เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษนักศึกษาจะเตรียมตัวอย่างดีทำให้ไม่กังวล นักศึกษาไม่เข้าใจว่าทำไมบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกวิตกกังวลว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไข ข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษผิด โดยมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 3.95 3.91 3.82 3.73 3.69 3.69 3.69 3.69 3.64 3.63 3.59 3.59 3.59 3.56 3.54 ตามลำดับ และความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง คือ นักศึกษารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษา ไม่รู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ นักศึกษารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบาง ประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนักศึกษาไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ นักศึกษาชอบมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปแล้วนักศึกษารู้สึกสบายใจที่ใช้ภาษาอังกฤษในการอภิปรายกลุ่ม นักศึกษา ไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษ นักศึกษารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ นักศึกษามักจะวิตกกังวลว่า นักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักศึกษาโดยปกติแล้วนักศึกษารู้สึกเครียดเมื่อสอบพูด ภาษาอังกฤษ เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษา ไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหรือ พูดถูก และ นักศึกษามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 3.47 3.46 3.46 3.45 3.44 3.35 3.32 3.31 3.21 3.19 3.13 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

2. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน

5.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในตัวแปรต่างๆ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้จำนวน 78 ชุด จากนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

5.5 การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืน
2. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 78 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 22 ปี ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ คือมากกว่า 3 รายวิชามีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก

ตอนที่ 2 ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยจะเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหา กับคะแนนเกณฑ์ระดับปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 5 ระดับคือ

- 4.51 - 5.00 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด
- 3.51 - 4.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมาก
- 2.51 - 3.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง
- 1.51 - 2.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อย
- 1.00 - 1.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

5.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

สรุปผลการวิเคราะห์ ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 78 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 93.6 เพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 22 ปี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 รองลงมาคืออายุ 21 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4

และอายุ 23 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9 นักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ คือ มากกว่า 3 รายวิชา จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 79.5 รองลงมาคือ 3 รายวิชา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 และ 2 รายวิชา จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1 และมีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จำนวน 47คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 และมีบุคลิกภาพกล้าแสดงออก จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7

สรุปผลการวิเคราะห์ ตอนที่ 2 ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปี การศึกษา 2556

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ มาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรกดังนี้ นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่าน รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.04$) นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่ได้เตรียม ตัวล่วงหน้า ($\bar{X} = 3.95$) นักศึกษาเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ ($\bar{X} = 3.91$) เมื่อนักศึกษารู้สึกประหม่า นักศึกษามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด ($\bar{X} = 3.82$) แม้ว่านักศึกษา จะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่นักศึกษายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.73$) และนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรกดังนี้ นักศึกษารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่ อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.49$) นักศึกษารู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับ ชาวต่างชาติ ($\bar{X} = 3.47$) นักศึกษารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบาง ประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.46$) นักศึกษารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรม ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.46$) นักศึกษาไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดง ความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 3.46$)

5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ ระดับ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 สามารถ อภิปรายผลได้ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 78 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศ ชาย อายุอยู่ในช่วง 22 ปี โดยผ่านการเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษมากกว่า 3 รายวิชา ซึ่งนักศึกษา ส่วนใหญ่มีบุคลิกที่ไม่กล้าแสดงออก แสดงให้เห็นว่า มีบุคลิกภาพที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ผลการวิจัย พบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 อยู่ใน ระดับปานกลาง ทั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้ เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนั้น พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลระดับปานกลางเมื่อรู้ว่าตนเอง ไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักขณา สิริวัฒน์ ซึ่งได้ กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจ ซึ่งจะออกมาในรูปของ ความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอก และภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพเศรษฐกิจ

ตอนที่ 3 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปี การศึกษา 2556 ได้แก่

1) การสอบ ปัจจัยนี้เกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น กลัวการสอบซึ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจ โดยสอดคล้องกับ ทฤษฎีของ แครชเชน (Krashen, 1995:75-76) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนจะ ออกเสียงภาษาที่เรียน ได้เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ ภาษานั้น ๆ โดยได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายสามารถเข้าใจได้ และผู้เรียน ต้องเรียนรู้ภาษา และพร้อมสอบ โดยปราศจากการบังคับ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักขณา สิริวัฒน์ (2545 : 70) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัว การสอบ กลัวสอบตก

2) ความตื่นเต้นเนื่องจากขาดการเตรียมตัว ต้องมีการเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจ เช่น การเรียนพิเศษเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Brown (1994 : 141-142) ได้จัดประเภทความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทต่างกัน ได้แก่ ความวิตกกังวล ประเภทนี้จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่นกลัวจะเรียนได้ไม่ดี กลัวจะสอบตกความกังวลใจประเภทนี้จะ เป็นสิ่งผลักดันให้ผู้เรียนขยันขันแข็ง ซึ่งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น และความวิตกกังวลทำให้ผลการ เรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี เช่น การวิตกกังวลมากๆ ทำให้ สิ่งที่เราลืมสิ่งที่เรารู้ไปชั่วขณะ ทำให้ วุ่นวายใจ คิดไม่รอบคอบ ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้เรียกว่า Debilitating Anxiety โดย Kleinmann (อ้างถึง Phillips 2005:7) พบว่า Debilitating Anxiety มีผลกระทบ อย่างมากต่อทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเป็นต้น

3) ความประหม่าขาดความมั่นใจจากการคาดการณ์ล่วงหน้า เช่น การคิดว่าตนเองจะไม่สามารถทำได้ หรือ จากปัจจัยภายนอก เช่น กลัวอาจารย์ หรือ อาจเกิดจากสิ่งแวดล้อม เช่น ในกรณีที่ อภิปรายงานหน้าชั้นเรียนแล้วเกิดอาการประหม่าจากสภาพแวดล้อมในห้องเรียนและจากเพื่อนร่วม ชั้นเรียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสาท อิศรปริดา (2531 : 45) ได้ให้ความหมายของ ความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้น หรือจะมีภัยอันตราย ใด ๆ เกิดขึ้นแก่ตน ความวิตกกังวลต่างจากความกลัวตรงที่ว่า ความวิตกกังวลเป็น สิ่งที่เกิดขึ้นจาก ความนึกคิดภายใน ตนเอง (Subjective Danger) ส่วนความกลัวเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่ง อื่นที่อยู่ภายนอก (Objective Danger)

อภิปรายผลทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556

ถ้าพิจารณาจากทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งกล่าวไว้ว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้ารวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วยอันได้แก่เป้าหมายและค่านิยมของตัวบุคคลนั้นซึ่งตีความได้ว่า ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย ทฤษฎีของเยล ไม่ได้กำหนดในเรื่องของผลที่เกิดจากความวิตกกังวล แต่กล่าวถึงความวิตกกังวลจะมีผลต่อตัวเราอย่างไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้าและบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจจะมีทั้งผลดีหรือผลเสีย ทั้งนี้แล้วแต่วิธีการตอบสนองที่บุคคลใช้ เช่น การตอบสนองโดยหาวิธีการที่เหมาะสมและแก้ไขได้ถูกจุด ซึ่งจะช่วยพัฒนาบุคคลเกิดผลดีแก่ตัวบุคคลแต่ในทางตรงข้ามกัน ถ้าบุคคลยอมแพ้ต่อความวิตกกังวล เช่น คิดว่าหมดหนทางที่จะแก้ไขปัญหาหรือมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่ตรงกับประเด็นสำคัญของปัญหาการตอบสนองดังกล่าวย่อมเป็นอันตรายหรือเกิดผลเสียต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคลนั้น

เมื่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลเป็นระยะเวลานาน โดยไม่สามารถหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อลดหรือขจัดความวิตกกังวลให้หมดไป บุคคลนั้นจะเกิดขบวนการทางจิตใจโดยหันไปใช้วิธีการที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพื่อลดความตึงเครียดของจิตใจเรียกว่า การใช้กลวิธีในการป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) ซึ่งแม้ว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลไปได้บ้างแต่มีผลเสีย คือ ถ้าใช้มากจะทำให้บุคคลลี้มความเป็นจริงของโลก (Reality) หรือไม่เข้าใจตนตามความเป็นจริง (Actual self) มากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เป็นโรคจิตในระยะต่อมา

เมื่อพิจารณาถึงความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากับทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันเพราะจากผลการวิจัย พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก หลายด้าน เช่น ความวิตกกังวลในการสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้า หรือความรู้สึกประหม่าจนลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด เป็นต้น เห็นได้ว่า ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองเพื่อจะแก้ปัญหาคความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองสิ่งที่ควรปฏิบัติคือ การฝึกฝนทักษะทางการพูด

ภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีที่สามารถเพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้แก่

1) การฝึกพูดแล้วก็พูด เป็นวิธีง่ายๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตัวเอง เพิ่มโอกาสทางการพูดโดยฝึกพูดบ่อยๆ กับทุกคนเท่าที่คุณจะทำได้ อย่าอายที่จะพูดผิดยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ทางด้านศัพท์ความถูกต้องในการออกเสียงก็ยิ่งจะเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

2) ฟังข่าวและฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อฟังการออกเสียงของคำศัพท์แล้วคุณจะได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ยิ่งฟังมากยิ่งเรียนรู้มาก

3) ดูหนัง การดูหนังภาคภาษาอังกฤษแล้วพยายามใส่ใจคำศัพท์ใหม่ๆ และออกเสียง ตามพยายามเลียนแบบการพูดของดาราให้สนุกสนานและเพลิดเพลินไปพร้อมกับชมภาพยนตร์

4) เกมสามารถช่วยยกกระตุ้นผู้เรียนให้มีความสนใจในการเรียนภาษามากขึ้นและยังช่วยให้บรรยากาศในการเรียนภาษาดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ข้อดีอีกอย่างของเกมคือ ช่วยให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลลง ทำให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

แต่ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองแบบขอมแพ้ต่อความวิตกกังวล นักศึกษาจะรู้สึกว่าการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก ซึ่งตนเองไม่มีความมั่นใจในบุคลิกภาพของตนเองด้วยแล้วจึงทำให้หมดหวังขอมแพ้ในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

ซึ่งทำใจยอมรับกับข้อดีของตนเองและไม่พยายามเรียนรู้เพิ่มเติมและแก้ไขหรือจัดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองให้หมดไป

ความกังวลเป็นเรื่องธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เราพบได้เป็นปกติในมนุษย์เพื่อเตรียมพร้อมในการเผชิญปัญหาหรือสถานการณ์ความเครียดต่าง ๆ ซึ่งแสดงออกทั้งในทางความคิดและความรู้สึกทางกาย ผลักดันให้คนเราแก้ปัญหาและคิดพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ปัจจัยที่ชักนำให้เกิดอาการ ได้แก่ ความรู้สึกประหม่าง่าย ไม่มั่นใจตนเอง ตัดสินใจไม่ค่อยได้ ซึ่งอาการเหล่านี้ส่งผลให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

- 1.ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นปีต่อไป
- 2.อาจารย์ควรจะ ช่วยให้นักเรียนเอาชนะความรู้สึกลัวความวิตกกังวลและความกังวลและส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในปัจจัยอื่น
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในกลุ่มเป้าหมายอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ปราบพาล. (2530). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุศยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษากรุงเทพฯ .วี.เจ.พรีนติ้ง
 ขวัญฤทัย เชิดชู . (2545) . การศึกษากลวิธีสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรม
 ภาษาอังกฤษสถาบันเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี .วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ.มหาวิทยาลัยศิลปากร
- จิตติพร ไชยรินคำ. (2549). การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถ
 ในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์
 ศศ.ม.เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชนิตสิรี ศุภพมลิ. (2545). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นใน
 ตนเอง ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์.
 วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชญัญญา นุช มะโนปา. (2552). การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่าน
 ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนระดับกำลังพัฒนาบัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เดือนใจ เถลิ้มกิจ. (2545). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐาน
 ตามหลักการของอริค เจนเช่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์.
 มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นภา สุขประเสริฐ. (2549). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์.
 การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- นวลพรรณ นิยมคำ. (2541). ผลของการฝึกเทคนิคจูงใจสู่สภาวะอัลฟาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
 ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดความวิตกกังวลเรียน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
 มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้
 กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ประภาพร วิษุฒ์ไพบูลย์. (2551). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถทางการพูดและ
ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดย
ใช้วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิตหลักสูตรการสอน. สำนักวิทยบริการ
และเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปนัดดา จินประชา. (2545). การใช้กลวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการ
พูดและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประสาท อิศรปริดา. (2531). จิตวิทยาการศึกษา. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่
เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร. วิทยานิพนธ์ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน.
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พงษ์เทพ บุญเรือง. (2553). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
- พจมาน โสมอินทร์. (2541). การกล้าเสี่ยงที่จะพูดเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา.
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (การเรียนรู้อังกฤษแบบพึ่งตนเอง). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระ
จอมเกล้าธนบุรี
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550) “สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่”
กรุงเทพฯ . อักษรเจริญทัศน์ พิมพ์ครั้งที่ 1.
- พนิดา ตาสี. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ . มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2545). สุขวิทยาจิตและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิไลรัตน์ แสงศรี. (2543). ปัญหาของนักศึกษาและความต้องการบริการแนะแนวในสถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2536). เทคนิคการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา เอกสาร
คำสอนกระบวนวิชา 058457. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ศิริพร จิรวัดน์กุล. (2546). การวิจัยเชิงคุณภาพในวิชาชีพการพยาบาล. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ขอนแก่น. ศิริภรณ์ ออฟเซ็ท.
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟังพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สาริรัช นุ่มนวล. (2543). ผลการวางเงื่อนไขในการสอบที่มีต่อความวิตกกังวล แรงจูงใจ และผลการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 . วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมภพ เรืองตระกูล. (2533). คู่มือจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 4.
- สุวิไล เรียงวัฒนสุข. (2532). จิตวิทยาสังคม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. พิมพ์ครั้งที่ 5.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมปอง หลอมประโคน. (2544). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 . วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุทธิลักษณ์ แสงสุทธิ. (2544) . ปัจจัยทางการศึกษาที่มีผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยธนบุรี. รายงานสืบเนื่องจากการประชุมทางวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัย “มสธ” มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- แสงเดือน โควินุลย์ชัย. (2545). ผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลทางสังคมของพนักงานบริษัทโตโยต้าตราด จำกัด จังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุบล นิวัติชัย. (2531). “ความวิตกกังวลและการพยาบาล”. ในเอกสารการสอนชุดวิชาการฉีเลือกสรรการพยาบาลมารดาและทารกและการพยาบาลจิตเวช สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). การทดลองและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เฮลล์, ไดแอนน์ และเฮลล์. (2546). **โรควิตกกังวล**. แปลโดย แสงอุษา สุทธิชนกุล:

หมอชาวบ้าน. กรุงเทพฯ

AretiKeramida (2009). **Helping Students Overcome Foreign Language Speaking Anxiety in the English Classroom: Theoretical Issues and Practical Recommendations.**

Vol.2,No. 4. MEd in TESOL, Greek Open University

Avery, Ellen. (1999). **Psychology at work. 2nd ed.**Australia : Prentice-Hall.

Byrne, Donn. (1987). **Teaching Oral English.**NewYork: Longman.

Bygate, M. (1987). **Speaking.** Oxford: Oxford University Press.

Brown, H. Douglas. (1994). **Teaching by principles.** USA: Prentice Hall Regents. Chapter 4.

Developed by teacher Francisco Amador Garcia. July 2008.

Corsini, Raymond J.**The Dictionary of Psychology.** Philadelphia:Brunner Mazel, 1999

Finocchiaro&Brumfit(1989).**The Functional-Notional Approach:From Theory to Practice.**

New York:Oxford University Press

KhairiIzwan Abdullah &NurulLinaBt Abdul Rahman(2010). **A STUDY ON SECOND LANGUAGE SPEAKING ANXIETY AMONG UTM STUDENTS.**Universiti Teknologi Malaysia.

Krashen, S. (1995). **School libraries, public libraries, and the NAEP reading scores.**

School Library Media Quarterly.

Lindy Woodrow (Abstract :2011)**Anxiety and Speaking English as a Second Language.**

University of Sydney, Australia.

Littlewood, William. (1995). **Communicative Language Teaching.** Cambridge.

University Press.

Philips,L. **A Study of the Impact of Foreign Language Anxiety on Tertiary Students' Oral Performance.** MA Dissertation, The University of Hong Kong, 2005

Scott Roger. (2002). **"Speaking in Keith' Johnson and Keith Morrow. "In Communication in theClassroom.** London Group Ltd.,

Valette, Rebecca M. (1977). **Modern language testing, a handbook 1.**New York
Harcourt,Brace.

Widdowson, H.G. (1989). **Knowledge of language and ability for use**. Applied linguistics, 10(2), 128-137.

Zhang Xiuqin. (2006). **SPEAKING SKILLS AND ANXIETY**.Vol. 29 No. 1.CELEA journal. Yanshan University.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สากลสาขาภาษาต่างประเทศ

คำชี้แจง 1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยขอรับรองว่า ข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ ซึ่งจะไม่มี
ผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่านและขอขอบคุณในความร่วมมือ สำหรับการเสียสละเวลาอันมีค่าของท่านเพื่อ
การตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้วิจัย

นางสาวเจนจิรา ชัยปาน

นางสาวทรายขวัญ พรหมแก้ว

นายสิทธิ ศรีนาค

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับ

1. เพศ

 ชาย หญิง

2. อายุ

 20 ปี 21 ปี 22 ปี 23 ปี 24 ปี มากกว่า 24 ปี

3. ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

 1 รายวิชา 2 รายวิชา 3 รายวิชา มากกว่า 3 รายวิชา

4. บุคลิกภาพ

 กล้าแสดงออก/เปิดเผย ไม่กล้าแสดงออก/เก็บตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

- 5 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การแนะนำตนเอง การนำเสนอรายงาน เป็นต้น					
2.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ					
4.	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ					
5.	แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ					
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษผิด					

ข้อ	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน					
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ					
9.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย					
10.	ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า					
11.	ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า					
12.	ในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า					
13.	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ					
14.	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด					
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน					
16.	ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ					
17.	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อ	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
18.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกระหม่อมเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ					
19.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียน					
20.	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะ พูดคุยกับชาวต่างชาติ					
21.	โดยทั่วไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่ใช้ ภาษาอังกฤษในการอภิปรายกลุ่ม					
22.	ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ ใช้ภาษาอังกฤษ					
23.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกรีดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษ ขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม					
24.	ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดง ความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ					
25.	ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูด ภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการกับคนที่เพิ่ง รู้จักกัน					
26.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกรหม่อมเมื่อใช้ภาษาอังกฤษ สนทนากับคนที่คุ้นเคย					
27.	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกร กังวลว่าจะพูดผิดหรือพูดถูก					
28.	โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกรีดเมื่อสอบ พูดภาษาอังกฤษ					
29.	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะ เตรียมตัวอย่างดีทำให้ไม่กังวล					
30.	ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ประวัติผู้ทำวิจัย

ชื่อ นางสาวเจนจิรา ชัยปาน

ประวัติการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนสาธิตศรีวิทยาการ

พ .ศ. 2547 - 2549

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์พัฒนชยการ

สาขาภาษาต่างประเทศ

พ .ศ. 2550 - 2552

ปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

พ.ศ. 2553 – 2556

ประวัติการวิจัย

-

ประวัติการทำงาน

-

ที่อยู่ติดต่อได้

64/1 หมู่ 9 ตำบล ทุ่งตำเสา อำเภอ หาดใหญ่ จังหวัด สงขลา

90110

เบอร์โทรศัพท์ 080 146 1346

ประวัติผู้ทำวิจัย

ชื่อ นางสาวทรายขวัญ พรหมแก้ว

ประวัติการศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์

พ .ศ. 2547 - 2549

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์พนังชยการ

สาขาภาษาต่างประเทศ

พ

.ศ. 2550 - 2552

ปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

พ.ศ. 2553 – 2556

ประวัติการวิจัย

-

ประวัติการทำงาน

-

ที่อยู่ติดต่อได้

17/1 หมู่ 6 ตำบล ภูง อำเภอ หาดใหญ่ จังหวัด สงขลา

90110

เบอร์โทรศัพท์ 087 968 5295

ประวัติผู้ทำวิจัย

ชื่อ นายสิทธิ ศรีนาค

ประวัติการศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา

พ.ศ. 2546 - 2548

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยวิทย์พัฒนชยการ

สาขาภาษาต่างประเทศ

พ

.ศ. 2549 - 2551

ปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

พ.ศ. 2553 – 2556

ประวัติการวิจัย

-

ประวัติการทำงาน

-

ที่อยู่ติดต่อได้

154/3 หมู่ 13 ตำบล โคกกลอย อำเภอ ตะกั่วทุ่ง จังหวัด พังงา

82140

เบอร์โทรศัพท์ 086 696 1194